

PROBLEMET MED PEGIDA

Af Asger Aamund, den 30. januar 2015

Præsident Obama måtte lægge ryg til mange prygl i medierne, fordi han fravalgte at stille op til sørgetog i Paris i anledning af mordene på Charlie Hebdo's tegnere. Her kunne han ellers have fået en enestående mulighed for at vandre ned ad Champs-Élysées solidarisk og arm i arm med palæstinenserne's præsident Abbas, der ikke ville kunne stave til 'ytringsfrihed', om det så gjaldt hans liv. Næppe havde samme Abbas atter sat foden på den fædrene jord, før palæstinensiske horder afbrændte det franske flag som straf for tegningen i Charlie Hebdo af den tilgivende Muhammed. På samme tid var man i Det Hvide Hus travlt optaget af at lægge sig fladt ned for verdenspressen og erkendte – hvad der ellers aldrig forekommer i politik – at man havde begået en fejl ved ikke at lade præsident Obama deltage i regeringschefernes sympati-march i Paris. Det var dog næppe en fejl, men af to onder vælger man som bekendt det mindste. I 2012 stod præsident Obama på FNs talerstol i New York og kom med følgende melding til den tætpakkede forsamling af delegerede fra hele verden: "The future must not belong to those who slander the prophet of Islam (Fremtiden skal ikke tilhøre dem, der krænker Islams profet).

Disse ord skulle vise sig at være et udsagn af profetisk væld, da fremtiden ganske rigtigt blev til fortid for Charlie Hebdo's kække tegnere, der i islamisk perspektiv hyppigt havde krænket Islams profet og derfor ikke burde have en fremtid, hvad de så heller ikke fik. Man kan godt forstå, at USA's præsident valgte at blive hjemme for ikke blive stillet til regnskab for denne udtalelse, som fik det til at risle koldt ned ad ryggen på den kristne-jødiske, demokratiske del af FNs generalforsamling den 25. september 2012. De amerikanske medier levede fuldt op til den moderne selvcensur ved ikke at omtale Obamas solidaritetserklæring med Islam, der som bekendt er kærlighedens og fredens religion, hvad ingen statsleder i den demokratiske verden forsømmer at fremhæve, hver gang de islamiske fascister har begået endnu en blodig terrorhandling.

Det er imidlertid en kendsgerning, at overalt hvor islamisk lov har indflydelse, er resultatet kaos, had, undertrykkelse og terror. Vi ser det i Syrien, Egypten, Irak, Nigeria, Yemen og Afghanistan. I de to store islamiske moderstater Saudi Arabien og Iran myrdes, stenes og halshugges efter sharia-justits i dag som for tusind år siden. Alt dette kunne vi i de frie europæiske demokratier leve fint med, hvis missionerende muslimer var forblevet i bag korantæppet ligesom de røde fascister tidligere var spærret inde bag jerntæppet. Men vi har tilladt en nærmest ubegrænset tilstrømning af flygtninge og indvandrere fra arabiske kultursamfund uden at sikre os, at disse nye borgere i Europa også kunne og ville lade sig fuldt integrere i et moderne demokratisk samfund.

Det anerkendte tyske Wissenschaftszentrum Berlin für Sozialforschung (WZB) har i en pan-europæisk undersøgelse klarlagt, at 65 procent af muslimske indvandrere mener, at den islamiske sharialov er vigtigere for dem end lovene i det land, de lever i. 60 procent af de adspurgte ønsker, at de europæiske muslimske samfund søger tilbage til 'Islams rødder' og hele 54 procent lider af 'occidentofobi' (had til den vestlige kultur) og er overbevist om, at Vesten er ude på at ødelægge islam. Hinduer, jøder, kristne, buddhister og ateister lever i moderne samfund harmonisk med hinanden. Islamister kommer derimod hurtigt på kant med alle andre trosretninger, som gerne vil leve sammen med islam, men uden at ville underkaste sig. Kærlighedens og fredens religion kan ikke engang holde fred i de indbyrdes rækker, men sønderslides af et årtusindgammelt, uudslukkeligt had mellem shia- og sunnimuslimer.

På den baggrund er det kun sundt og naturligt, at moderne europæere har fået nok af den islamiske kærlighed og nu er gået til modstand mod den snigende islamisering af de europæiske demokratier og

kulturstater. Pegida er en ny bevægelse, der netop modsætter sig en tiltagende islamisering af de europæiske kultursamfund. Bevægelsen er allerede af medierne og de fleste politikere blevet stemplet som fascistoid og højreekstremistisk, men når man læser Pegidas 19 punkters program, er det svært at finde anstødelige synspunkter. Pegida går ind for modtagelse og en anstændig behandling af krigsflygtninge og politisk og religiøst forfulgte og fordrer en forbedret sagsbehandling og indkvartering samt flere midler til flygtninge. Pegida foreslår en indvandrerpolitik som i Schweiz og Canada og kræver flere midler og flere sagsbehandlere for at forkorte asylbehandlingsprocessen. Til gengæld vil Pegida indføre nultolerance over for kriminelle immigranter. Man vil forbyde parallelsamfund og sharia retspraksis. Bevægelsen ønsker at bevare den eksisterende judæo-kristne kultur og går ind for frit valg af seksuel orientering. Endelig vil Pegida bekæmpe radikale religiøse og politiske bevægelser og hadprædikanter af enhver art.

Opinionsundersøgelser tyder på, at omkring en tredjedel af den tyske befolkning har sympati for Pegidas synspunkter, men næppe med Pegidas stifter og leder, Lutz Bachmann. Den gode Lutz er en entreprenant gut, der ud over at drive et PR-bureau også har haft en karriere som indbrudstyv, narkohandler og voldsmand. Han kan lide at føre motorkøretøj i beruset tilstand og har måttet sidde en del år i fængsel for sin kriminelle foretagsomhed. Heldigvis for Pegida er Bachmann nu afsløret som Hitler-imitator. Meget kan man slippe af sted med i det tolerante Tyskland, men ikke det. Hvis Pegida var blevet stiftet af anerkendte kulturpersonligheder i stil med de berømte modstandspræster under Nazi-styret, Dietrich Bonhoeffer og Martin Niemöller, ville bevægelsen sikkert udvikle sig til en bred, folkelig manifestation. Men nu driver Pegida rundt som et skib uden ror, og det er usikkert, om Pegida-folket kan overleve mediernes og politikernes fordømmelse som 'nålestribede nazister'. Men for de gamle som faldt, er der ny overalt. Selv om Pegida begravnes på historiens mødding, viser der sig overalt i Europa et voksende, folkeligt krav om en livskraftig bevarelse af de demokratiske, sekulære kultursamfund, hvilket uundgåeligt vil føre til et frontalt opgør med koran-imperialisterne i Golfstaterne og Iran, der med stigende politisk styrke og med ubegrænsede pengemidler kæmper målrettet for en islamisering af det frie Europa.